

Anyai nagymamám, Szigili Jolán emlékére

Az örültek nem lázadtak fel végül. Senki nem borította a paradicsomlevest az őrei arcába. A kopasz kislányt sem láttad többé. Intézetbe vitték talán. Az a néhány hét, ami hátra volt még a kórházi kezeléséből, azzal telt, hogy üldögéltél a kórtermed ablakában a nyolcadikon. Nem is vártad már, hogy értesd jön valaki. Aztán hazakerültél mégis. Kellott D-vitamint szedni, pempős mézet eszegetni; javasolták, vegyenek neked kvarclámpát, kaptál semmit nem erő krémeket az ekcémádra.

A kórház után sokáig magáztad a szüleidet. Új óvodába adtak, hátha az majd segít. Egy igazi repülőgép állt az udvarán, de biztonsági okokból nem lehetett felmászni rá és játszani benne. Úgy emlékszel, egyetlen egyszer, még a repülőnap előtt felengedtek kicsit az ócska gépre. Utána már látni sem akartad azt a repülőt.

Május 1-jén volt a repülőnap, kiterelték az egész óvodát a Zalka-pályára. Vadászgépek hasították a levegőt fölöttetek. Alakzatban szálltak. Féltél, amikor zuhanórepülésben közeledtek felétek, aztán mikor már azt hittétek, mindjárt belétek csapódnak, hirtelen emelkedni kezdtek. Néhány gyerek sírva fakadt, sokan visítottak a félelemtől, de abban egyet kellett hogy értsetek az óvónénivel, a pilóták, akik ezeket a gépeket vezetik, hősök. És, bizony, két társatok apukája is köztük van. Szombat volt. Ránézte a hős apuka két gyerekére. Mintha kapaszkodnának, fogták egymás kezét. Sosem vetted volna észre őket, ha az óvónéni nem irányítja rájuk a figyelmedet.

Hétfőn mindenki bevitte az óvodába a kedvenc játékát, te két gombfocicsapatot. A Dózsát és a Benficát. Délőtt mindenki lerajzolta, mi lesz, ha nagy lesz. Te egy focistát rajzoltál, aki éppen hálóságát gólt lő. Nem árultad el sokáig senkinek, de a kedvenc gombfocicsapataidba mindig készítettél egy játékost, aki a te nevedet viselte, s aztán általában ő lötte a gólok nagy részét. A rajzodat kitétték a faliújságra, de hallottad, hogy az egyik óvónéni nevetett rajta.

Alvás után minden gyereket betereltek a nagyterembe. A vezető óvónéni azt mondta, szomorú hírt kell közölnie veletek. Ekkor tudtad meg, hogy repülőnap végeztével két társad apukája, a hős pilóta részegen ment haza, gondosan bezárta az ajtót, elővett egy konyhakést, és megölte a feleségét, a két gyerekét, majd önmagával is végzett. Egy napig hevert a négy ember hullája a lakótelepi lakásban. Vér áztatta a padlót, a falakat, a függönyt, a kanapét, a szőnyeget. Az óvónéni sírós hangon azt mondta, emlékezzetek a két fiúra, sose felejtsetek el őket. A nagyteremből kifelé jövet az egyik barátod, Hanna azt mondta, ne aggódj, a fiúk már egy új testben vannak, mert ha valaki meghal, a lelke azonnal valami másba száll át. Te is voltál már és leszel is még sok minden. Tudod, mondtad, te tücsök voltál előző életedben. Vannak olyan képek az emlékeid között, hogy a fű közül látod a világot, sokat kell felfelé nézni, mert mintha onnan mindig veszély leselkedne rád.

Aztán jöttek értesd. Pakolni kellett, sírtál, mert nem találtad a gombfocistáid felét. Hiányzott például Bene, Fazekas, Eusébio,

Coluna és te. Miért sírsz, kérdezte édesanyád. Mert maga későn jött értem, válaszoltad, túl későn. Otthon aztán a szüleid bejelentették, hogy újra kórházba kell, hogy adjanak. A doktor néni azt javasolta legutóbb, hogy vetessék ki a mandulát, különben nem ehetsz többé fagyaltot. Ahogy ezt meghallottad, beszaladtál testvéreddel közös szobákba, az ágyadra vetted magad, s olyan vadul haraptad a kispárna szélét, hogy közben remegett és rángatózott a fejed. Nem igaz, nem lehet igaz, szűkölted, miért engem, miért mindig én? A falat rúgtad tehetetlen dühödben.

Ez a kórház jobbnak ígérkezett, mint a másik. Egyrészt közelebb volt, a ti városotokban, másrészt kisebbnek és otthonosabbnak tűnt. És ebédre sem volt soha paradicsomlevés. Először vért vettek tőled. De azt sem olyan durván, mint az előző helyen. Csak a kisujjadat szúrták meg, és az egyáltalán nem fájt. Egy-két napig nem is történt semmi érdemleges. A délelőttök a kórteremben, a délutánok a társalgóban, az esték újra a kórteremben. A társalgóbeli élet azért tudott érdekes is lenni. A legtöbben a tévét bámulták, de voltak, akik beszélgettek, domináltak vagy kártyáztak. De nem ettől volt érdekes ott az élet, hanem attól a bácsitól, aki rekedt hangon vicceket mesélt, azt mondta például, azért van a kórházban, mert bélpoklos. Bélpoklos, gondoltad, persze. Közben meg állandóan cigizik. Hát szabad egy bélpoklosnak cigizni? Nincs még elég nagy füst a beleiben e nélkül is? Egyébként sem volt szabad dohányozni a társalgóban, úgyhogy amikor a bélpoklos bácsi érezte, hogy egy nővérke vagy egy orvos közeledik, az égő cigarettát a nyelvével villámgyorsan a szájába fordította, s a veszély elmúltáig bent is tartotta, aztán kifordította, s dohányzott tovább, mintha mi sem történt volna. Ez a kunszt lenyűgözött téged, elhatároztad, ha kikerülsz innen, nem focista akarsz már lenni, hanem bélpoklos.

Egy délután aztán váratlanul furcsa, vad dolgok történtek. Egy ágyat gurítottak az ágyad mellé, fekéld fel rá, mondták. Betoltak egy terembe, melynek ajtaja fölött, ha tudtál volna olvasni, a felirat jelezhetne volna, mire számíthatsz. Odavittek egyébként hamar kiderült minden. Volt a teremben egy fogorvosi székekhez hasonlító szerkezet. Odavittek, beleültettek, beleszíjaztak. Egy orvos, háttal neked, éppen a kezét mosta. Kész, mondta valaki, mire az orvos megfordult; furcsa köpeny volt rajta, a fején idétlen, de ijesztő sapka, a szája előtt kendő, a kezén kesztyű. A réműlettől kiáltani sem tudtál. Az orvos egy kis üvegből csöpögtetett folyadékot egy gézdarabra, hozzád lépett, valamit mormolt, nem értted, mit, azt sem tudtad, neked szól-e ez a mormolás, aztán durván az arcodra szorította a gézdarabot. A rettenettől fuldokolva kapkodtál levegő után, aztán — — —

— — — lebegve, lassan repültél egy lakótelepi ház nyitott folyosóján, mintha csak egy tekintet lennél; nem láttad a tested, mert nem is volt tested, de a folyosót felismerted, Hannának lakása is azon a folyosón volt, épp az ő ajtajuk előtt siklott fel és alá tekinteted. Később az is megfordult a fejedben, hogy talán azért ott, mert Hanna beszélt neked a lélekvándorlásról az oviban.

▸ Szekrényes Miklós

Élni olyan

Nem láttál semmi különösét: a kékre mázolt fémkorlátot, a folyosó sárga falát, az ajtók egyenbarnáját, s a piros padokat a parkban. Semmi félelmetes nem volt az egészben, nem történt semmi, állt az idő, de furcsa és kicsit szorongató volt az érzés, hogy mintha keresnél valamit, aminek ott kellene lennie, azon a rövid folyosószakaszon.

Eltűntek lassan a képek, viszont hangokat hallottál, és újra érezted azt az agresszív szagot is, amit akkor lélegeztél be, amikor az arcodra nyomták a gézdarabot. Valami elindult benned a fény felé. Felpattant a szemed. Egy kezet láttál az arcod előtt. A kéz éppen a torkodból húzott ki egy fémeszközt, ami leginkább egy kilincsré hasonlított. Ezzel egyidejűleg mintha valami kipotytyant volna a szádból. Lassan lefelé fordítottad a tekinteted. Egy vérrel teli csuklya volt eléd kötve, néhány gézdarab lebegett a vér felszínén. Azt hitted, a rettenet sikolya hagyja el mindjárt a torkodat, de csak annyi történt, hogy egy halk hörgés kíséretében egy vérbuborékot sikerült kifújni a szádon. Hirtelen megélnékült körülötted minden. Felébredt, kiáltotta egy hang, egy kéz pedig azonnal az arcodra szorította újra a gézdarabot — — —

— — — egy végtelennek tűnő folyosón rohantál, mintha az életedért. Valami üldözött. Az. Futás közben kijáratot kerestél, vagy legalább egy ajtót vagy ablakot. Seholy semmi, csak a csupasz falak, mintha egy csőben menekülnél. Mikor egy lépcsőhöz értél, érezted, már a nyomodban van. Kétségbeesetten gyorsítottál, utolsó erő tartalékaidat mozgósítottad. És ekkor végre a folyosó végén feltűnt egy ajtó. Futás közben átvillant az agyadon a rémítő lehetőség, mi lesz, ha zárva van. Nagy lendülettel nekiestél az ajtónak, lenyomtad a kilincset, s az ajtó kinyílt. Beugrottál a helyiségbe, ahol nem volt más, csak egy wc, mellette pedig egy zöld vödör. A hely különben teljesen üres volt. Megnyugodva konstataáltad, hogy a zárban ott a kulcs, sőt rezes is van az ajtón. Gyorsan becsuktad az ajtót, kulcsra zártad, majd be is rezesztetted. Nem nyugodtál meg, de úgy érezted, talán időt nyertél. Kíváncsiságot a wc-kagylóhoz vitt, és amit a mellette álló zöld vödörben láttál, attól elszörnyedtél. Feldarabolt, véres emberi testrészek töltötték meg a vödört. A folyosón közeledő léptek zaját hallottad. Pánikba estél. Felkaptad a vödörből az első, kezded ügyébe eső testrészt, és a wc-kagylóba dobtad. Megpróbáltad lehúzni. Nem ment. A kezeddal toltad, gyömszölted, csak tűnjön már el. Végre sikerült. A léptek már egészen közel jártak az ajtóhoz. Kikaptad a következő testrészt, egy kezet, a vödörből. Valami lenyomta a kilincset, dörömbölni kezdett, aztán hatalmas erővel rángatni és püfölni kezdte az ajtót, érezted, hogy ekkora erőnek nincs, ami ellent tud állni. Hirtelen az összes testrészt a wc-be borítottad, és sírva nyomkodtad őket lefelé a wc torkán. De túl sok volt, túl sok, hiába koncentráltad minden erődet és ügyességedet a feladatra. Ott guggoltál talpig véresen a wc előtt, amiből emberi testrészek meredeztek, mikor az ajtó hatalmas recsenéssel beszakadt, és — — —

Rémült hörgésedre ébredtél, a kórtermed felé toltak, túl voltál a műtéten. A kórteremben a nővérke megkért, ne beszélj egy darabig még szuttogva se, és csak azt egyed és igyad, amit tó-

lúk kapsz. Némán bólintottál. A nővérke kiment a kórteremből. Néhány percig nyugodtan feküdtél az ágyadban, de aztán eszedbe jutott a rémálmod. Azonnal hányni kezdtél. Rutinos hányó voltál, de ilyet még te sem láttál. Ugyanis mintha paradicsomleves dőlt volna a szádból. Pedig csak vért hánytál. Véres lett a pizzasamád, az ágynemű, jutott a véredből a padlóra és a kezedre is. A véres kezedet kezdted vizsgálgatni, s azon gondolkodtál, hogy lehet, hogy olyan kicsi és főleg olyan ráncos, mint az enyém, aki pedig 50 évvel vagyok idősebb nálad. S míg az altatók lassan múlt hatása alatt ezen merengtél, berontott a kórterembe a nővérke, s jól leszidott a hányás miatt. Büszke voltál kicsit magadra, hogy egyedül te merted a paradicsomlevessel kezdeni. Ezen halványan el is mosolyodtál, mire a nővérke még hangosabban ordított veled.

Csak egy éjszakád volt már a kórházban. A cuccod nagyjából összepakolva. Tudtad, hogy másnap visznek haza. Lassan, álomtalanul telt az éjszaka. Az új kislánnyal beszélgetted halkán, aki délután került a kórtermedbe. Elmesélted neki, mire számíton: az altatást, a véres csuklyát a feje előtt, hogy egy ajtókilincsel kotorászna majd a torkában meg a vérhányást. Kérdezte, miért rémisztgeted. Azt mondtad, azért, mert nem szeretsz senkit, és soha nem is fogsz szeretni, egyedül talán a kopasz kislányt, nem is nézel senkinek a szemébe, és talán tényleg jobb lett volna leugrani a kislánnyal a nyolcadikról.

Másnap a szüleid dolgoztak, én mentem érted. Meglepődöttél, de szó nélkül jöttél velem. Kézen fogtalak, ballagtunk hazafelé. Kérdeztem, találtál-e olyan új barátot a kórházban, mint a kopasz kislány volt az előzőben? Gyanakodva ráztad a fejed. Mit is mondtál, hol lakik az a kislány, Boconádon? Voltam ott egyszer nagyapáddal rokonlátogatóban. Misére is mentünk, egy szép szobor áll a templomkertben, egy szentet ábrázol, aki inkább meghalt, mégsem árulta el a reá bízott titkot.

Az épülő toronyháznál jártunk, mikor ez elhangzott. Megálltál, szembe fordultál velem. Maga honnan tud rólam ennyit, kérdezted. A két kezded a kezembe fogtam. Nézd, mondtam, és az enyém mellé tettem jobb tenyered. Még mindig gyanakodtál kicsit. A bal kezünket is összehasonlítottad. Aztán felemelted a tekinteted, hosszan a szemembe néztél, és átöleltél. Ott álltunk összeölelkezve az épülő monstrum tövében. Hatalmas teherautók hordták az építési anyagokat, emberek nyüzsögtek mindenfelé, a földön és az állványokon, óriási daruk emeltek hatalmas terheket a magasba. Nyüzsögött, mozgott, zajongott körülöttünk az élet.

Én pedig csak azt kívántam, ne múljon el nyomtalanul ez a pillanat.

